

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 65/23	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	A. D. (1)	I.W dniu 08 stycznia 2023 roku w miejscowości Z., rej. Ostrów M., znieważył funkcjonariuszy Komisariatu Policja w M. st. sierż. K. A. oraz st. post. K. Z., podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, w ten sposób,	

		<p>że używał wobec nich słów obraźliwych,</p> <p><i>tj. o czyn z art. 226 §1 kk</i></p> <p>II.W miejscu i czasie jak w punkcie I zarzutu, naruszył nietykalność cielesną st. sierż. K. A., podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, w ten sposób, że uderzył go pięścią w rękę, a także szarpał za mundur, a ponadto w celu zmuszenia st. sierż. K. A. oraz st. sierż. K. Z. do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na legitymowaniu oraz zatrzymaniu do wyjaśnienia używał wobec wymienionych groźby bezprawnej spowodowania zwolnienia ze służby, a nadto w stosunku do st. sierż. K. A. przemocy w postaci uderzania oraz szarpania za mundur czym spowodował u wymienionego obrażenia ciała w postaci licznych liniowych otarć naskórka na tylnej części prawego przedramienia oraz podskórnych krwiaków,</p> <p><i>tj. o czyn z art. 222 §1 kk w zb. z art. 224 §2 kk w zb. z art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk</i></p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	

<p>1.A. D. (1) w dniu 08 stycznia 2023 roku w miejscowości Z., rej. Ostrów M., znieważył funkcjonariuszy Komisariatu Policja w M. st. sierż. K. A. oraz st. post. K. Z., podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, w ten sposób, że używał wobec nich słów obraźliwych,</p> <p>2. A. D. (1) w dniu 08 stycznia 2023 roku w miejscowości Z., rej. Ostrów M., naruszył nietykalność cielesną st. sierż. K. A., podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, w ten sposób, że uderzył go pięścią w rękę, a także szarpał za mundur, a ponadto w celu zmuszenia st. sierż. K. A. oraz st. sierż. K. Z. do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na legitymowaniu oraz zatrzymaniu do wyjaśnienia używał wobec wymienionych groźby bezprawnej spowodowania zwolnienia ze służby, a nadto w stosunku do st. sierż. K. A. przemocy w postaci uderzania oraz szarpania za mundur czym spowodował u wymienionego obrażenia ciała w postaci licznych linijnych otarć naskórka na tylnej części prawego przedramienia oraz podskórnych krwiaków,</p>	<p>- w części wyjaśnienia oskarżonego,</p> <p>Zeznania świadków: K. A., K. Z., A. P.</p> <p>- w części zeznania świadków W. Ż. i A. D. (2)</p> <p>- protokoły badania ze świadectwami wzorcowania ,</p> <p>- protokół zatrzymania z notatką,</p> <p>- protokół oględzin z dokumentacją zdjęciową oraz płytą CD</p> <p>-opinia sądowo-lekarska z dokumentacją</p> <p>- dano o karalności,</p> <p>- wywiad środowiskowy,</p> <p>- dokumentacja medyczna oskarżonego z opinia</p>	<p>k. 47-49, 117</p> <p>k. 12-13, 24-25, 31-32, 118-120,</p> <p>k. 29-30, 35-36,120v-121,</p> <p>k. 2-3,7</p> <p>k.1, 5</p> <p>k. 17-22, 57-60, 53</p> <p>k. 63, 23</p> <p>k. 55-56, 107</p> <p>k. 112</p> <p>k. 11, 115</p>	
---	--	--	--

3.A. D. (1) nie był karany sędownie.			
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1.Ocena DOWOdów			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1-3 1-3	<ul style="list-style-type: none"> - w części wyjaśnienia oskarżonego, - zeznania świadków: K. A., K. Z., A. P. - w części zeznania świadków W. Ż. i A. D. (2) - protokoły badania ze świadectwami wzorcowania , - protokół zatrzymania z notatką, - protokół oględzin z dokumentacją zdjęciową oraz płytą CD 	Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego częściowo przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył lakoniczne wyjaśnienia. Podał, że przebieg zdarzenia wyglądał inaczej niż w treści zarzutów. Przyznał, że z jego strony tego rodzaju zachowanie nie powinno mieć miejsca. Wystąpił o skierowanie sprawy do mediacji, na co pokrzywdzeni nie wyrazili zgody.	

- opinia sądowo-lekarska z dokumentacją
- dane o karalności,
- wywiad środowiskowy,
- dokumentacja medyczna oskarżonego z opinia

W trakcie rozprawy oskarżany przyznał się w całości do zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że w dniu zdarzenia przebywał na bankiecie, w trakcie którego około godziny 2 w nocy wyszedł na zewnątrz wraz z kolegą W. Ż. oraz swą żoną. Twierdził, że ktoś świecił mu latarką w twarz, dlatego wytrącił tej osobie przedmiot z ręki, ale nie wiedział, że to policja. Podał, że był pod wpływem alkoholu i trochę naubliżał policjantom, mógł też grozić im zwolnieniem z pracy, później już leżał na ziemi. Wskazał, że szarpał się z policjantem i uderzył jednego z nich, jednak szczegółów zdarzenia nie pamiętał z uwagi na znaczną ilość spożytego wcześniej alkoholu. Twierdził, że dopiero w chwili gdy został zakuty w kajdanki zorientował się, że ma do czynienia z policją. Oświadczył jednocześnie, że „w tej części, której nie pamiętam mogło być tak, że pokrzywdzeni mówili, że są policjantami i że mam wykonywać określone czynności na ich polecenie”. Jednocześnie ww. zaprzeczył, aby wykrzykiwał pod adresem funkcjonariuszy „debile, głupki”, a jedynie „policja czego wy do chuja chcecie”. Nadto oskarżony przeprosił funkcjonariuszy i zobowiązał się do uiszczenia na ich

rzecz nawiązek w celu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Twierdzenia oskarżonego w znacznej części znalazły potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, w tym w zeznaniach pokrzywdzonych funkcjonariuszy, którzy w sposób precyzyjny zrelacjonowali przebieg zaistniałego zdarzenia. K. Z. oraz K. A. w dniu 08 stycznia 2023r. wykonywali czynności służbowe w miejscowości Z., posiadali pełne umundurowanie i przemieszczali się oznakowanym radiowozem. Pomimo tego oskarżony, z którym przeprowadzali czynności najpierw bez żadnego powodu znieważył funkcjonariuszy K. A. oraz K. Z., w ten sposób, że używał wobec nich słów obraźliwych tj. „o policja czego wy do chuja chcecie, głupki, debile, gówniarze”, następnie bagatelizował kierowane do niego polecenia, uderzając pięścią w rękę K. A. wytrącił mu z niej telefon komórkowy, po czym szarpał go za mundur, co sprawiło, że obaj przewrócili się na ziemię, a następnie uderzał go i dalej szarpał czym spowodował u wymienionego obrażenia ciała w postaci licznych liniowych otarć naskórka na tylnej części prawego

przedramienia oraz podskórnych krwiaków. Świadkowie zeznali, że oskarżony postępował w ten sposób w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na legitymowaniu oraz zatrzymaniu do wyjaśnienia, dodatkowo używał wobec funkcjonariuszy groźby bezprawnej spowodowania zwolnienia ze służby. Wskazali, że zachowanie oskarżonego cechowała agresja, co spowodowało, że zmuszeni byli do zastosowania wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Przy czym ww. nie chciał się uspokoić i nie reagował na wyraźne polecenia ze strony policjantów, a do obehwładnienia go konieczne było wsparcie drugiego funkcjonariusza. Ww. zgodnie zeznali, że ich zachowanie w żaden sposób nie prowokowało oskarżonego do tak brutalnej reakcji, czy bagatelizowania kierowanych do niego poleceń. K. A. podał przy tym, że z tak nagannym działaniem jako policjant spotkał się w trakcie swej 9-letniej służby drugi raz. Podkreślał, że interwencja miała charakter prewencyjny, „ja chciałem tylko przeprowadzić rozmowę i uspokoić”. Świadkowie podkreślali, że oskarżony

od razu wiedział, że byli policjantami, świadczyły o tym pierwsze słowa wypowiedziane w ich kierunku przez ww. tj. „o policja czego wy do chują chcecie”. K. Z. zeznał nadto, że przed zastosowaniem środków przymusu, oskarżony został poinformowany o tym, padły słowa „stój policja i pouczenie, że zostaną użyte środki”. Jednak nie zareagował na dane polecenie i samowolnie zaczął się oddalać. Świadek przyznał, iż brał na poważnie groźby zwolnienia z pracy kierowane pod jego adresem.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków, którzy jasno odpowiadali na zadawane pytania. Nie podejmowali prób konfabulacji czy też przedstawiania oskarżonego w pozytywnym bądź negatywnym świetle. Przeciwnie ww. relacjonowali wyłącznie faktyczny przebieg zdarzenia. Z zeznaniami ww. w pełni korelował pozostały materiał dowodowy uznany przez Sąd za wiarygodny, w szczególności dowody z dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony.

Analiza treści wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań pokrzywdzonych funkcjonariuszy wykazała,

że Sąd dał wiarę twierdzeniom A. D. (1) jedynie w części w jakiej były zgodne z informacjami podanymi przez policjantów. W pozostałym zakresie, Sąd uznał, że stanowią przyjętą przez oskarżonego linię obrony. Zaslaniając się niepamięcią spowodowaną ilością spożytego alkoholu oskarżony starał się przedstawić siebie w pozytywnym świetle, a tym samym zminimalizować odpowiedzialności karną za popełnione przestępstwa.

W sprawie został przesłuchany w charakterze świadka A. P., który potwierdził, że w dniu 08 stycznia 2023 roku około 2:30 w miejscowości Z. przyjechał oznakowanym radiowozem patrol policji. Przybyli na miejsce funkcjonariusze byli umundurowani i zaczęli rozpytywać znajdującą się tam grupę młodych ludzi o zasłyszane wcześniej krzyki. W tym czasie od strony sali bankietowej (...) nadeszło trzy osoby, które znajdowały się pod wyraźnym wpływem alkoholu. Zapamiętał, że policjanci zaczęli rozmawiać z nowo przybyłymi i jeden z mężczyzn odmówił podania swoich danych, po czym uderzył policjanta w rękę wytrącając mu latarkę. Mężczyzna

był agresywny, zaczął się szarpać, policjanci podjęli działania aby go obezwładnić. Świadek podał, że wszystko działo się szybko w słabo oświetlonym miejscu, około 4 metrów od niego, dlatego nie widział wszystkiego dokładnie i nie słyszał przebiegu całości rozmowy między oskarżonym i policją. Tym bardziej, że w tym czasie rozmawiał z kimś innym.

Sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne. Ww. jako osoba postronna nie miał powodów do konfabulacji, zrelacjonował jedynie przebieg zdarzenia jaki zapamiętał. Jego zeznania korelowały z materiałem dowodowym uznanym przez Sąd za wiarygodny.

W sprawie zostali przesłuchani także A. D. (2), żona oskarżonego oraz W. Ż. jego kolega. Sąd poddał w wątpliwość zeznania świadków z uwagi na bliskość wzajemnych relacji ww. osób, świadkowie w składanych zeznaniach nie uchronili się przed tendencyjnym przedstawianiem przebiegu zaistniałego zdarzenia oraz samej osoby oskarżonego. Sąd dokonał analizy ich zeznań i stwierdził, że zmierzały one w głównej mierze do uwolnienia oskarżonego od odpowiedzialności za czyny jakich się

dopuszczył. Ww. w trakcie przesłuchania nie tylko uchylali się od udzielania konkretnych odpowiedzi na zasadnicze pytania dotyczące zdarzenia, ale również zasłaniali się niepamięcią co do najbardziej newralgicznych kwestii, jak słowa jakie oskarżony wypowiadał pod adresem policjantów. Żona oskarżonego w toku pierwszego przesłuchania przepraszała policjantów za zachowanie męża, zaś przed Sądem stwierdziła, że nie wie za co ich przepraszała. Pamiętała jednak szczegółowo, że mąż przez nieuwagę uderzył policjanta w rękę, a potem zachwiał się, bo był pijany i policja zaczęła go obezwładniać. Przyznała tylko, że w chwili gdy weszła na plac od razu zorientowała się, iż na miejscu przebywają funkcjonariusze, ponieważ widoczne były odbłaski znajdujące się na ich mundurach. W swych zeznaniach bardziej skupiła się na zrelacjonowaniu obrażeń ciała jakich doznał jej mąż w skutek zachowania policji i tego co działo się z nim po tym jak został zakuty w kajdanki. Ww. od tego momentu wszystko szczegółowo zapamiętała. Z kolei kolega oskarżonego podał, że widział jedynie jak policjanci „bili” oskarżonego, nie słyszał jednak przebiegu toczącej się wcześniej rozmowy

między nimi oraz agresywnego zachowania oskarżonego. Twierdził, że policja nie udzieliła oskarżonemu pomocy pomimo tego, że był zakrwawiony oraz, że źle przeprowadziła interwencję, dlatego dzwonił po pomoc.

Z uwagi na fakt, że zeznania powyższych świadków pozostawały w sprzeczności z zeznaniami funkcjonariuszy policji, Sąd uznał je za niewiarygodne w części dotyczącej przebiegu zdarzenia tj. do momentu zakończenia obezwładnienia oskarżonego przez pokrzywdzonych. W pozostałej części jako korelujące z zeznaniami funkcjonariuszy policji zostały uznane za wiarygodne.

W danej sprawie została sporządzona opinia sądowo-lekarska określająca rodzaj i charakter obrażeń ciała jakich doznał pokrzywdzony K. A., która w pełni zasługiwała na uwzględnienie. W jej treści Sąd nie dopatrywał się sprzeczności czy niejasności, przeciwnie została sporządzona w sposób zupełny (kompletne i dokładne) oraz bez wątplenia komunikatywny (zrozumiałe i jasne), przez osobę posiadającą wymaganą,

specjalistyczną wiedzę. A jej ustalenia i konkluzje były logiczne oraz zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Dokumenty w postaci: protokołów badania ze świadectwami wzorcowania, danych o karalności, wywiad środowiskowy, protokołów zatrzymania z notatką, protokołów oględzin z dokumentacją zdjęciową oraz płytą CD, opinia sądowo-lekarska z dokumentacją, dokumentacja medyczna oskarżonego z opinią stanowiły pozaosobowe źródło informacji, żadna ze stron nie miała zastrzeżeń co do danego materiału. Sąd poddał analizie ww. dokumenty i stwierdził, że potwierdzają one sprawstwo oskarżonego. Protokoły dokonanych czynności zostały sporządzone profesjonalnie, zgodnie z przewidzianą procedurą, przez osoby do tego uprawnione, zaś ich treść nie pozostawia wątpliwości co do prawidłowości dokonanych czynności i prawdziwości zawartych w nich informacji. Strony nie kwestionowały treści dokumentów zawartych w aktach sprawy zgromadzonych w znacznej części w toku postępowania. Z tego względu Sąd uznał ww. dowody za wiarygodne i istotne dla ustalenia stanu

		faktycznego. Wymieniony materiał był jasne, nie budził zastrzeżeń Sądu, stanowił obiektywny materiał dowodowy, w oparciu o który został ustalony stan faktyczny w sprawie.	
1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1 -2	A. D. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Dokonana analiza materiału dowodowego oraz jego ocena pozwoliła Sądowi na przyjęcie następującej konkluzji, iż A. D. (1) w dniu 08 stycznia 2023 roku w miejscowości			

Z., rej. Ostrów M.,
znieważył funkcjonariuszy
Komisariatu Policja w M.
st. sierż. K. A. oraz st.
post. K. Z., podczas i
w związku z pełnieniem
przez nich obowiązków
służbowych, w ten sposób,
że używał wobec nich
słów obraźliwych. Nadto
oskarżony w dniu 08
stycznia 2023 roku w
miejscowości Z., rej.
Ostrów M., naruszył
nietykalność cielesną st.
sierż. K. A., podczas i
w związku z pełnieniem
przez niego obowiązków
służbowych, w ten sposób,
że uderzył go pięścią w
rękę, a także szarpał za
mundur, a ponadto w celu
zmuszenia st. sierż. K.
A. oraz st. sierż. K. Z.
do zaniechania prawnej
czynności służbowej
polegającej na
legitymowaniu oraz
zatrzymaniu do
wyjaśnienia używał wobec
wymienionych groźby
bezpprawnej
spowodowania zwolnienia
ze służby, a nadto w
stosunku do st. sierż.
K. A. przemocy w
postaci uderzania oraz
szarpania za mundur
czym spowodował u
wymienionego obrażenia
ciała w postaci licznych
linijnych otarć naskórka
na tylnej części prawego
przedramienia oraz
podskórnych krwiaków,

Oskarżony swym
zachowaniem wypełnił
znamiona występku z
art. 226 §1 kk oraz art.

222 §1 kk w zb. z art.
224 §2 kk w zb. z art.
157 §2 kk w zw. z art. 11
§2 kk. Wina oskarżonego
nie budzi wątpliwości.
Ww. przyznał się do
popelnienia zarzucanych
mu czynów, co nie
budziło zastrzeżeń Sądu.
Zwłaszcza, że materiał
dowodowy zgromadzony
w sprawie w pełni
potwierdził sprawstwo
ww. A. D. (1) wiedząc,
że ma do czynienia z
funkcjonariuszami policji
najpierw bez żadnego
powodu znieważył ich
słowami wulgarnymi tj. „o
policja czego wy do chuja
chcecie, głupki, debile,
gówniarze”, następnie
bagatelizował kierowane
do niego polecenia,
uderzając pięścią w rękę
K. A. wytrącił mu z
niej telefon komórkowy,
po czym szarpał go
za mundur, co sprawiło,
że obaj przewrócili się
na ziemię, a następnie
uderzał go i dalej
szarpał czym spowodował
u wymienionego obrażenia
ciała w postaci licznych
linijnych otarć naskórka
na tylnej części prawego
przedramienia oraz
podskórnych krwiaków.
Co istotne, oskarżony
postępował w ten sposób
w celu zmuszenia
policjantów do
zaniechania prawnej
czynności służbowej
polegającej na
legitymowaniu go oraz
zatrzymaniu do
wyjaśnienia, z tego samego
względu używał wobec

funkcjonariuszy groźby
bezpprawnej
spowodowania zwolnienia
ze służby. Zachowanie
oskarżonego cechowała
agresja, wobec czego
funkcjonariusze zmuszeni
byli do zastosowania
wobec niego środków
przymusu
bezpośredniego. Przy
czym ww. nie chciał się
uspokoić i nie reagował
na wyraźne polecenia
ze strony policjantów,
a do obezwładnienia go
konieczne było wsparcie
drugiego funkcjonariusza.
Jednocześnie policjanci
swym zachowaniem w
żaden sposób nie
prowokowali oskarżonego,
nie byli także
przygotowani na do tak
brutalną reakcję z jego
strony.

W efekcie oskarżony swym
zachowaniem wypełnił
dyspozycję art. 226 §1 kk
oraz art. 222 §1 kk w zb.
z art. 224 §2 kk w zb.
z art. 157 §2 kk w zw. z
art. 11 §2 kk i naruszył
istotne dobro prawnie
chronione, dlatego został
skazany na karę grzywny
w wysokości 300 (trzysta)
stawek dziennych po 30
(trzydzieści) złotych.

#	1.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
---	--	--	--

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	1.4. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	1.5. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	1.6. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. D. (1)	1-5	1-5	Sąd kierując się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53

kk. wobec oskarżonego A.
D. (1) wymierzył:

- za czyn z punktu I wyroku na podstawie w na podstawie art. 226 §1 kk karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych,

- na podstawie art. 224 §2 kk w zw. z art. 11 §3 kk i w zw. z art. 37a §1 kk karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych.

Sąd na podstawie art. 85 §1 kk i art. 86§ 2 kk wymierzone w pkt 1 i 2 kary połączył i wymierzył oskarżonemu **A. D. (1) karę łączną grzywny** w wysokości 300 (trzysta) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych.

Zdaniem Sądu najbardziej adekwatną do stopnia winy oskarżonego i okoliczności popełnionych przez niego czynów jest kara grzywny. Co istotne, uwzględnia ona również warunki i właściwości osobiste oskarżonego oraz jego możliwości zarobkowe. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony jako osoba będąca właścicielem 35 ha gospodarstwa

rolnego, posiada faktyczne możliwości do jej uiszczenia. Tym bardziej, że żona ww. pracuje zawodowo i dysponuje odrębnym źródłem dochodu. Nadto jak ustalił kurator sporządzający wywiad środowiskowy oskarżony nie posiada zobowiązań finansowych względem innych podmiotów, zatem jego sytuację majątkową należało uznać za stabilną. W skład jego majątku wchodzi także ruchomości w postaci samochodów oraz sprzętu rolniczego o łącznej wartości 345.000,00 zł.

Uwzględniając wszystkie powyższe okoliczności Sąd orzekł wobec oskarżonego karę grzywny. W okolicznościach danej sprawy orzeczenie wobec A. D. (1) kary pozbawienia wolności nawet z warunkowym zawieszeniem jej wykonania stanowiłoby zbyt surowe rozwiązanie. Podobnie jak wymierzenie wobec ww. kary ograniczenia wolności. Tym bardziej, że z wywiadu sporządzonego przez kuratora wynika, iż oskarżony nie utrzymuje kontaktu z osobami zdemoralizowanymi, nie nadużywa alkoholu, w lokalnym środowisku posiada pozytywną opinię.

Zdaniem Sądu zgodnie z art. 85a kk orzeczona w ten sposób

kara łączna grzywny 300 (trzysta) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych uwzględni przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Nadto orzeczona w ten sposób kara jest też adekwatna do stopnia zawinienia sprawcy i okoliczności czynu, w szczególności uwzględnia agresywny sposób działania oskarżonego oraz skutki jakie spowodował. Nie jest też nazbyt dolegliwa i z całą pewnością nie będzie dla ww. niemożliwa do wykonania. Okolicznością łagodzącą był fakt, iż podsądny nie figurował w K. jako osoba karana.

Konkludując zdaniem Sądu wymierzona kara grzywny wyrobi w oskarżonym krytyczny stosunek do popełnionego czynu i wykształci u niego pożądaną postawę na przyszłość, a jednocześnie nie będzie nadmierna.

Sąd na podstawie art. 63§1 kk na poczet czterech stawek dziennych kary łącznej grzywny zaliczył oskarżonemu A. D. (1) okres zatrzymania od 08

			<p>stycznia 2023 roku godz. 02.35 do 09 stycznia 2023 roku godz. 12.30.</p> <p>Kierując się dyspozycją art. 46 §2kk Sąd zasądził od oskarżonego A. D. (1) na rzecz pokrzywdzonego:</p> <p>-K. A. nawiązkę w kwocie 2.500,00 (dwa tysiące pięćset) złotych,</p> <p>-K. Z. nawiązkę w kwocie 500,00 (pięćset) złotych.</p> <p>W toku postępowania sądowego żądanie wypłacenia nawiązek we wskazanych kwotach zgłosili pokrzywdzeni, dlatego Sąd był zobligowany orzec je w wyroku. Przy czym obrońca oskarżonego nie negował, ani zasadności przedmiotowego żądania ani jego wysokości. Nadto pejoratywne przeżycia policjantów, w tym lęk z jakim obecnie przychodzi im się mierzyć podczas wykonywania służby w pełni uzasadniał zasądzenie ww. kwot. Co więcej, mając na względzie charakter popełnionych przez oskarżonego przestępstw należało uznać za zasadne nałożenie ww. obowiązku.</p>
<p>1.Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>

1.6. inne zagadnienia	
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>	
<p>Mając na względzie powyższe argumenty wniosek obrońcy oskarżonego dotyczący zastosowania względem A. D. (1) warunkowego umorzenia postępowania karnego na okres próby wynoszący jeden roku oraz orzeczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 5000,00 zł. oraz nawiązki na rzecz pokrzywdzonego K. A. w kwocie 2000,00 zł, zaś na rzecz pokrzywdzonego K. Z. w kwocie 500,00 zł., nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd nie podzielił argumentacji obrońcy jakoby w danej sprawie społeczna szkodliwość czynów była znikoma. Oskarżony najpierw znieważył funkcjonariuszy Komisariatu Policja w M. st. sierż. K. A. oraz st. post. K. Z., podczas i w związku z pełnieniem</p>	

przez nich obowiązków służbowych, w ten sposób, że używał wobec nich słów obraźliwych, a następnie naruszył nietykalność cielesną st. sierż. K. A., podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, w ten sposób, że uderzył go pięścią w rękę, a także szarpał za mundur, a ponadto w celu zmuszenia st. sierż. K. A. oraz st. sierż. K. Z. do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na legitymowaniu oraz zatrzymaniu do wyjaśnienia używał wobec wymienionych groźby bezprawnej spowodowania zwolnienia ze służby, a nadto w stosunku do st. sierż. K. A. przemocy w postaci uderzania oraz szarpania za mundur czym spowodował u wymienionego obrażenia ciała w postaci licznych liniowych otarć naskórka na tylnej części prawego przedramienia oraz podskórnych krwiaków. Przy czym jak ustalono w toku postępowania od początku wiedział, że ma do czynienia z policją, a mimo tego nie wykonywał poleceń funkcjonariuszy, zwracał się do nich wulgarnie, a jego zachowanie cechowało pejoratywne nastawienie i wysoki stopień agresji. I nawet fakt, że wskazane zdarzenie miało w życiu oskarżonego charakter

epizodyczny nie wpływa na zmniejszenie stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów. To, że A. D. (1) w toku postępowania przyznał się do winy i w trakcie rozprawy okazał z tego tytułu skruchę, nie zmienia postaci rzeczy. W ocenie Sądu takie zachowanie oskarżonego wynikało z chęci nie pogorszenia własnej sytuacji, dlatego nie zasługuje na jakąś szczególną pochwałę. Zdaniem Sądu zmiana w zachowaniu oskarżonego wynikała wyłącznie ze świadomości konsekwencji prawnych jakie w związku z popełnieniem przestępstw musiał ponieść. U jego podstaw leżała w głównej mierze obawa o własne dobro oraz chęć poprawy swojej sytuacji w toku postępowania karnego. Oskarżony bowiem wiedział, że przeproszenie pokrzywdzonych i okazanie skruchy może mieć wpływ na łagodniejszy wymiar kary lub zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Jednakże biorąc pod uwagę dojrzałość oskarżonego tj. jego wiek oraz stan rodzinny, powinno dodatkowo skłonić go do zastanowienia się nad swoim zachowaniem i w efekcie powstrzymać przed agresją wobec funkcjonariuszy, którzy

de facto jedynie wykonywali obowiązki służbowe. Oskarżony mając świadomość, że ponosi odpowiedzialność nie tylko za samego siebie, ale również za swych najbliższych winien rozważniej podejmować decyzje, które ostatecznie mają wpływ na bliskie mu osoby. Jako głowa rodziny oskarżony winien przewidywać ewentualne konsekwencje prawne z jakimi sprawca tego rodzaju czynów może się spotkać. Dlatego bez znaczenia była podnoszona przez obrońcę kwestia spożytego wcześniej przez ww. alkoholu, który miał usprawiedliwiać naganne działanie A. D. (1). Zdaniem Sądu stan w jakim znajdował się oskarżony w żaden sposób nie wpływał na zminimalizowanie jego odpowiedzialności. Jak zeznali pokrzywdzeni napastliwość oskarżonego, w tym sam atak na nich stanowił niczym nieuzasadnioną formą przemocy, zaś skutki jakie spowodował były poważne. Nie należy przy tym zapominać o pejoratywnych przeżyciach psychicznych policjantów i lęku z jakim obecnie przychodzi im się mierzyć podczas wykonywania pracy. Nadto zgodnie z art. 31 §1 i § 2 kk nie popełnia przestępstwa, kto, z powodu choroby

psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych, nie mógł w czasie czynu rozpoznać jego znaczenia lub pokierować swoim postępowaniem. Jeżeli w czasie popełnienia przestępstwa zdolność rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary. Jednak w myśl 31 §3 kk przepisów § 1 i 2 nie stosuje się, gdy sprawca wprawił się w stan nietrzeźwości lub odurzenia powodujący wyłączenie lub ograniczenie poczytalności, które przewidywał albo mógł przewidzieć.

Obrońca w toku postępowania starał się również wykazać, że sposób działania funkcjonariuszy był nieadekwatny do okoliczności w jakich się znaleźli i spowodował wystąpienie u oskarżonego określonych obrażeń ciała. Niemniej jednak jak wykazało przeprowadzone postępowanie powodem zastosowania ww. środków było wyłącznie zachowanie oskarżonego, które obligowało policjantów do ich użycia, o czym ww. był zgodnie z obowiązującą procedurą uprzedzony. Zatem oskarżony winien

liczyć się również z tego rodzaju konsekwencjami swego zachowania. Tym bardziej, że budowa ciała oskarżonego (wzrost 190, waga 115 kg), agresja jaką okazał, uprawniała funkcjonariuszy do zastosowania środków przymusu bezpośredniego.

Znamiennym jest także, że jak dotąd oskarżony nie złożył ani zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez policjantów, ani skargi do Komendanta KPP w O. na sposób ich działania. Dlatego Sąd uznał, że podnoszone przez obrońcę argumenty nie zasługują na uwzględnienie i z całą pewnością nie wyłączają, ani nie umniejszają odpowiedzialności oskarżonego.

Reasumując, Sąd nie przychylił się do wniosku obrońcy oskarżonego o warunkowe umorzenie postępowania karnego i uznał, że w okolicznościach niniejszej sprawy zarówno wina jak i społeczna szkodliwość czynu popełnionego przez A. D. (1) były znaczne. Poza tym nieodpowiedzialność oskarżonego, jego lekceważący stosunek do obowiązującego prawa, utwierdził Sąd w przekonaniu o zasadności podjętej decyzji.

Co istotne, pokrzywdzeni funkcjonariusze policji nie wyrazili zgody na

uwzględnienie wniosku obrońcy i zastosowanie wobec ww. warunkowego umorzenia postępowania karnego.		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6	<p>Jednocześnie Sąd kierując się zasadą z art. 627 k.p.k, iż sprawca winien ponieść koszty postępowania sądowego, zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 1150,00 (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt) złotych, w tym opłata 900,00 (dziewięćset) złotych. Z treści akt sprawy wynika, że oskarżony dysponuje środkami umożliwiającymi mu dokonanie spłaty ww. kosztów.</p> <p>Sąd oparł swe rozstrzygnięcie w tym zakresie na art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych – Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 – tekst jednolity z późn. zm., § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym – Dz. U. z 2013 roku, poz. 663 – tekst jednolity.</p>	

1.Podpis	